

မြေရက်သီနှင့် စူးဆောင်းပောပစ္စားပေး

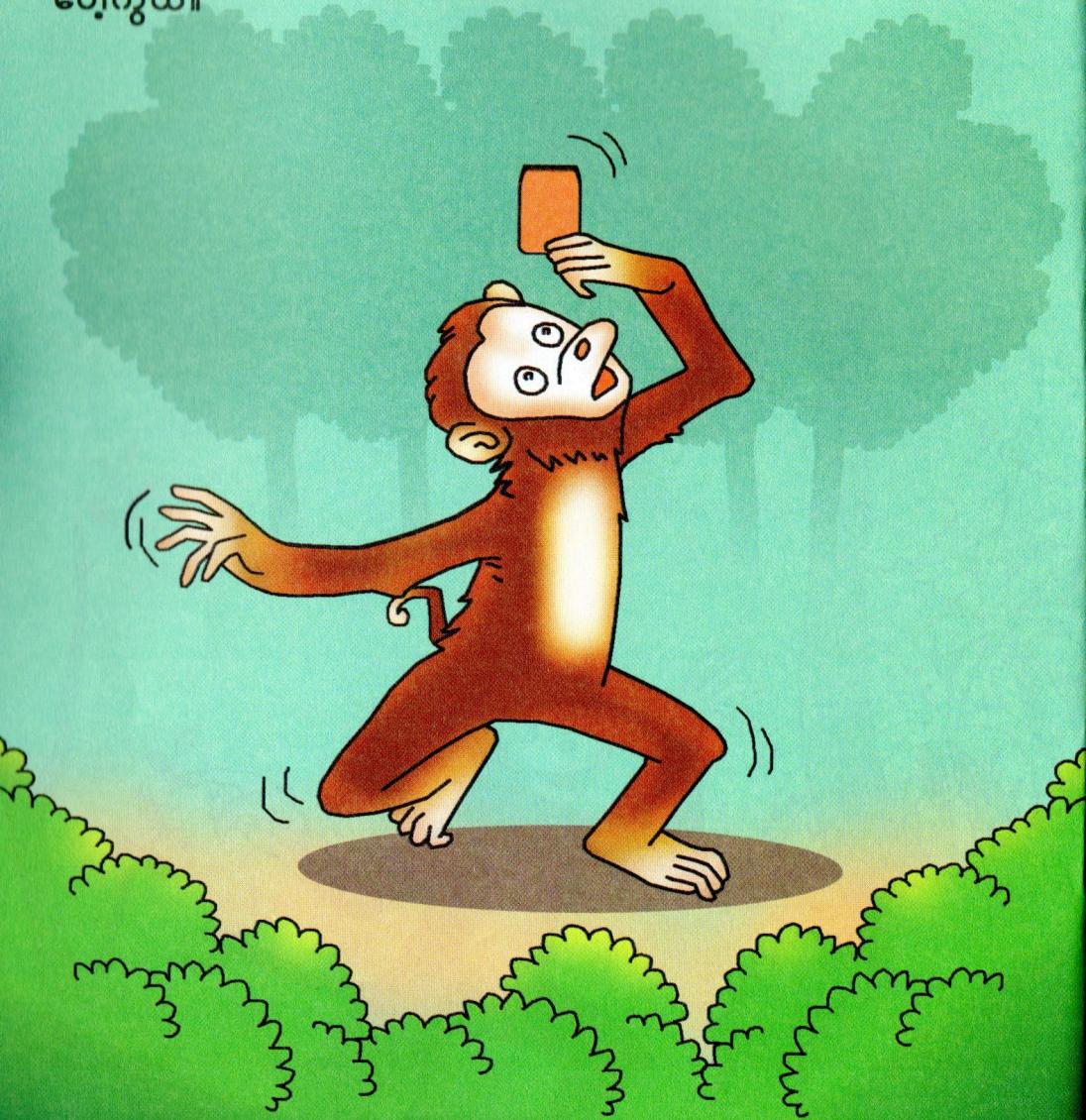
មេរាក់លិខុន ឡូវេសន៍ទេសបច្ចុប្បន្ន៖លោះ

နေသာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ မျှောက်ညီလေးတစ်ကောင်ဟာ တောထဲသို့
လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့တယ်။

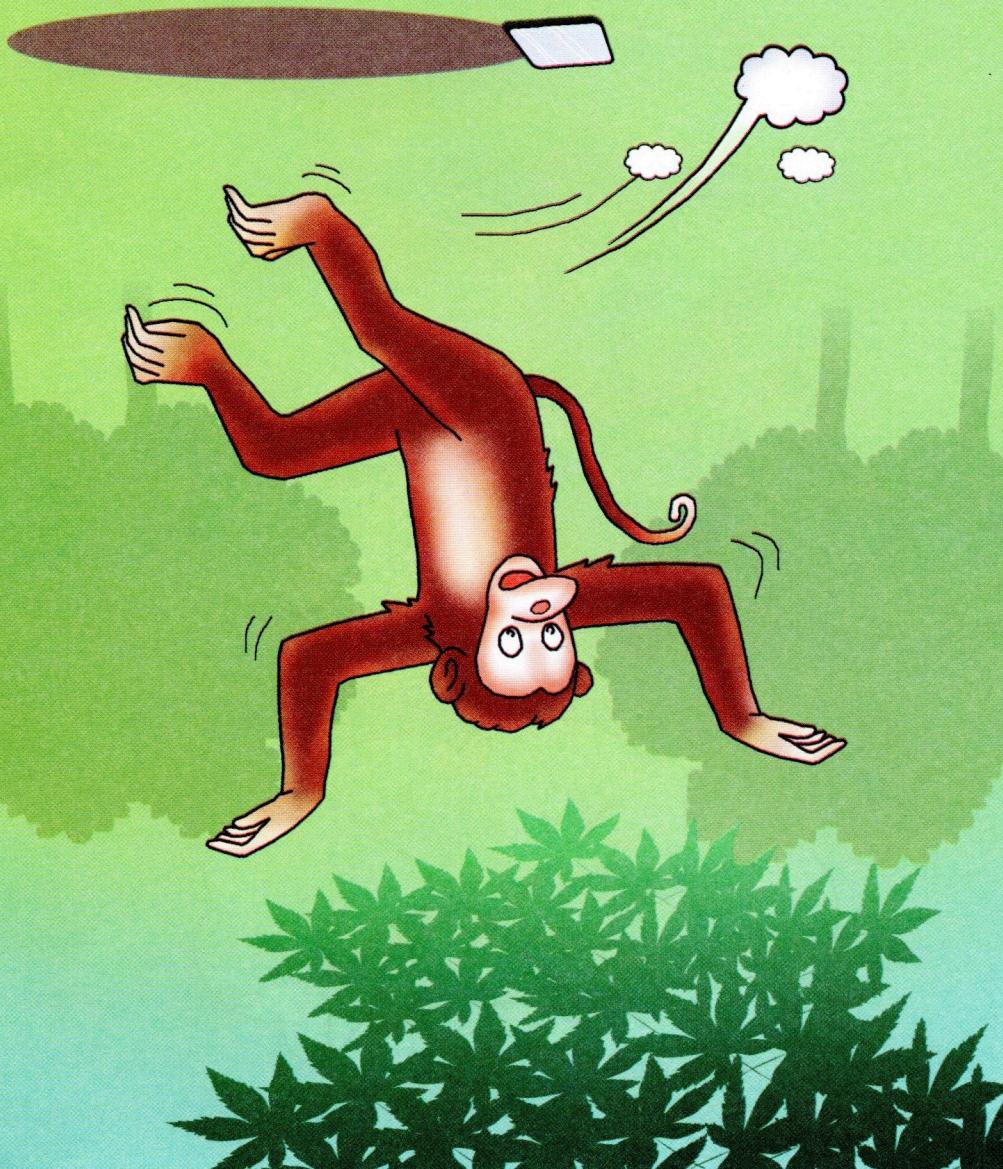

မျောက်ညီလေးဟာ လမ်းပေါ်မှာ ပစ္စည်းလေးတစ်ခုကို ကောက်ရတယ်။
အဲဒီပစ္စည်းဟာ သေးငယ်ပြီးတောက်ပနေတဲ့ ပစ္စည်းလေးပေါ့။ ‘ဘာပစ္စည်း
ပါလိမ့်’လို့ မျောက်ညီလေးတွေးကြည့်ပေမယ့် အဖြေထွက်မလာဘူး
ပေါ့ကွယ်။

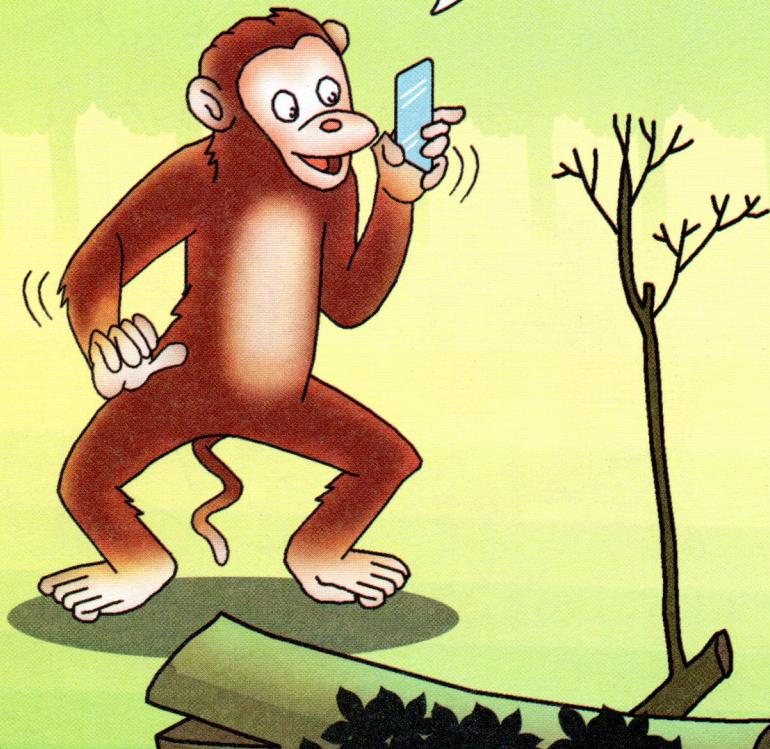
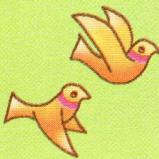

အဲဒါနဲ့ မျောက်ညီလေးဟာ သူကောက်ရထားတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို အနဲ့ခြေဖြတ်တယ်။ သူအရင်က သိထားတဲ့ မြက်အနဲ့၊ ပန်းအနဲ့၊ ငှက်ပျောသီးအနဲ့တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ထူးဆန်းတာက အဲဒီပစ္စည်းဆီက ဘာအနဲ့မှုကို မရဘူး။ ပြီးတော့ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို မြေပြင်ပေါ်ချလိုက်တယ်။ သူသိထားတဲ့ ယုန်ကလေး၊ ရှုံးကလေး၊ ငှက်ကလေးတွေလိုများ ရွှေ့လျားနေမလားလိုပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီပစ္စည်းလေးက မရွှေ့လျားဘူး။

မျောက်ညီလေးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကိုကောက်ယူပြီး သူရဲ့မျက်နှာရွှေနား
ယူကြည့်လိုက်တယ်။ 'လှလိုက်တာ၊ လှလိုက်တာ၊ အရမ်းလှတာ ပဲ' လို့
သူပြောတယ်။ မျောက်ညီလေးဟာ ပစ္စည်းလေးကို မြေပြင်ပေါ်မှာ
ချလိုက်ပြီး အဲဒီပစ္စည်းလေးနားမှာ ကခုန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့နောက်ထပ်
တစ်ခါ ပြန်ယူကြည့်တယ်။ 'လှလိုက်တာ၊ လှလိုက်တာ၊ အရမ်းလှတာပဲ'
လို့ သူပြောပြန်တယ်။

လျှော်၊ လျှော်၊
အရမ်းလျှော် --

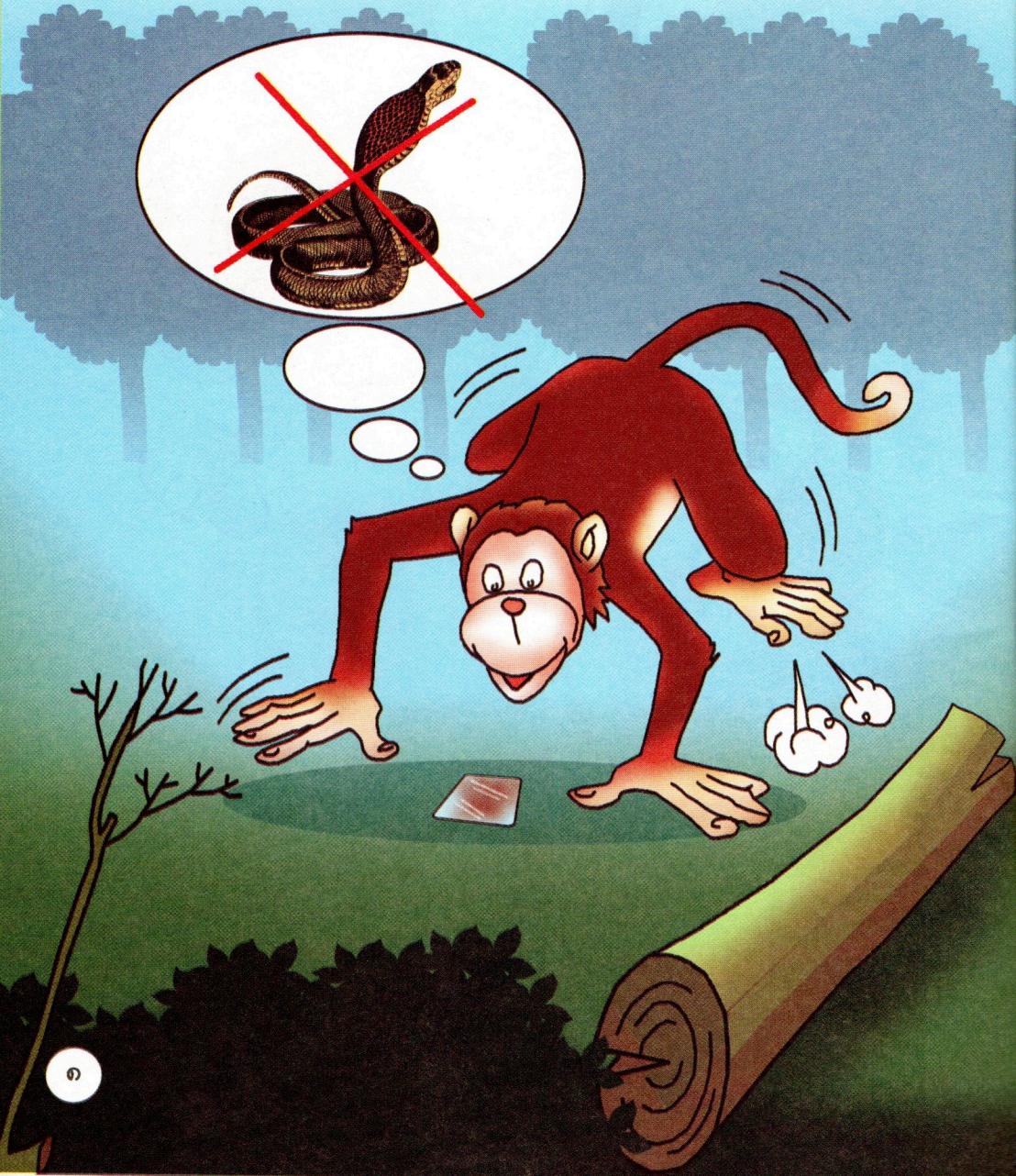
မျောက်ညီလေးဟာ လှပတဲ့ အဲဒီပစ္စည်းလေးကိုကြည့်ဖြီး ပျော်ချင်နေတာပေါ့။ ‘ငါ ဆင်ကြီးကို ဒီပစ္စည်းလေး သွားပြလိုက်ရီးမယ်’ လို့ပြောပြီး မျောက်ညီလေးဟာ ဆင်ကြီးရှိရာသို့ သွားပါလေတော့တယ်။ ဟောဟိုမှာ ဆင်ကြီး အစာစားနေတာပဲ။ ‘ဆင်ကြီးရေ ငါ့လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေး ကို ကြည့်ပါအေး’ လို့ ပြောပြီး ဆင်ကြီးရဲ့မျက်နှာရှေ့မှာ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ထောင်ပြလိုက်ပါတယ်။

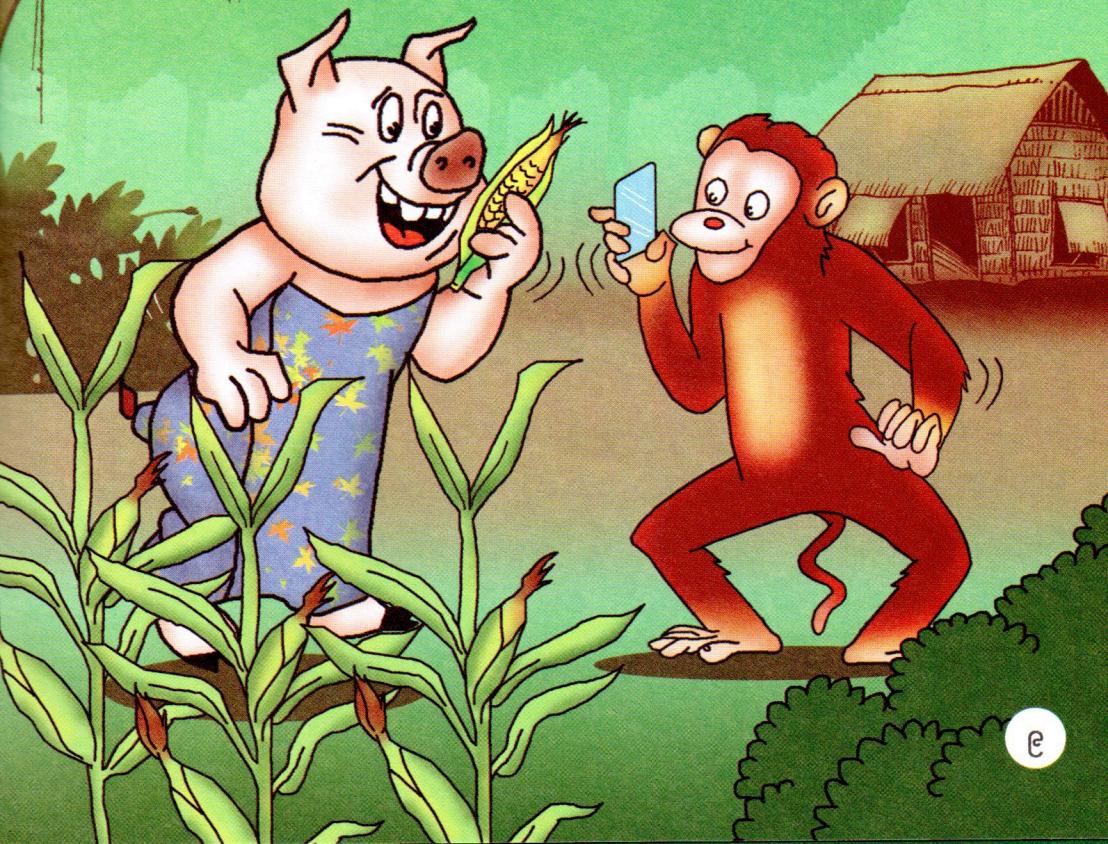

ဟေ့ ဆင်ကြီးရေ 'ဒီပစ္စည်းလေးက သိပ်လှတာပဲနော်'လို့ မျောက်ညီလေး
က ဆင်ကြီးကို ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဆင်ကြီးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို
သူမျက်နှာရွှေ. ယူကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ အို... အို... ဒီထဲမှာ
ကြီးမားတဲ့ မြှေကြီးတစ်ကောင်ပါလား။ 'မင်းအတော်ဆိုးတဲ့ မျောက်ပဲ'လို့
ဆင်ကြီးက ဒေါသတကြီးနဲ့ တောထဲသို့ ထွေက်သွားပါတော့တယ်။ ?

မျာက်ညီလေးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို သူမျာက်နှာရှေ့ ပြန်ယူကြည့်လိုက်
ပါတယ်။ ‘လျလိုက်တာ၊ လျလိုက်တာ၊ အရမ်းလှတာပဲ’လို့ မျာက်ညီ
ပြောလိုက်ပါတယ်။ ဒီအထဲမှာ မြေလဲမရှိဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဆင်ကြီးက
မြေတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရတာလဲလို့ မျာက်ညီလေးက တွေးမိပါတယ်။

တဖန် မျောက်ညီလေးဟာ ဦးစိတ်တိုရဲ့ လယ်တောဆီသို့ သွားပြန်တယ်။ အဲဒါ လယ်ထဲမှာ ဒေါ်ဝက်ကြီး ပြောင်းဖူးစားနေတာကို သူတွေ့ရတော့ ‘ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ’ ငါ ဒေါ်ဝက်ကြီးကို ဒီပစ္စည်းလေး ပြောည့်မယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ‘ဒေါ်ဝက်ကြီးရေ ငါလက်ထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းလေးကို ကြည့်ပါအုံး’လို့ ပြောကာ ပစ္စည်းလေးကို ဒေါ်ဝက်ကြီးရဲ့ မျက်နှာရွှေ့မှာ ထောင်ပြလိုက်ပြန်တယ်။

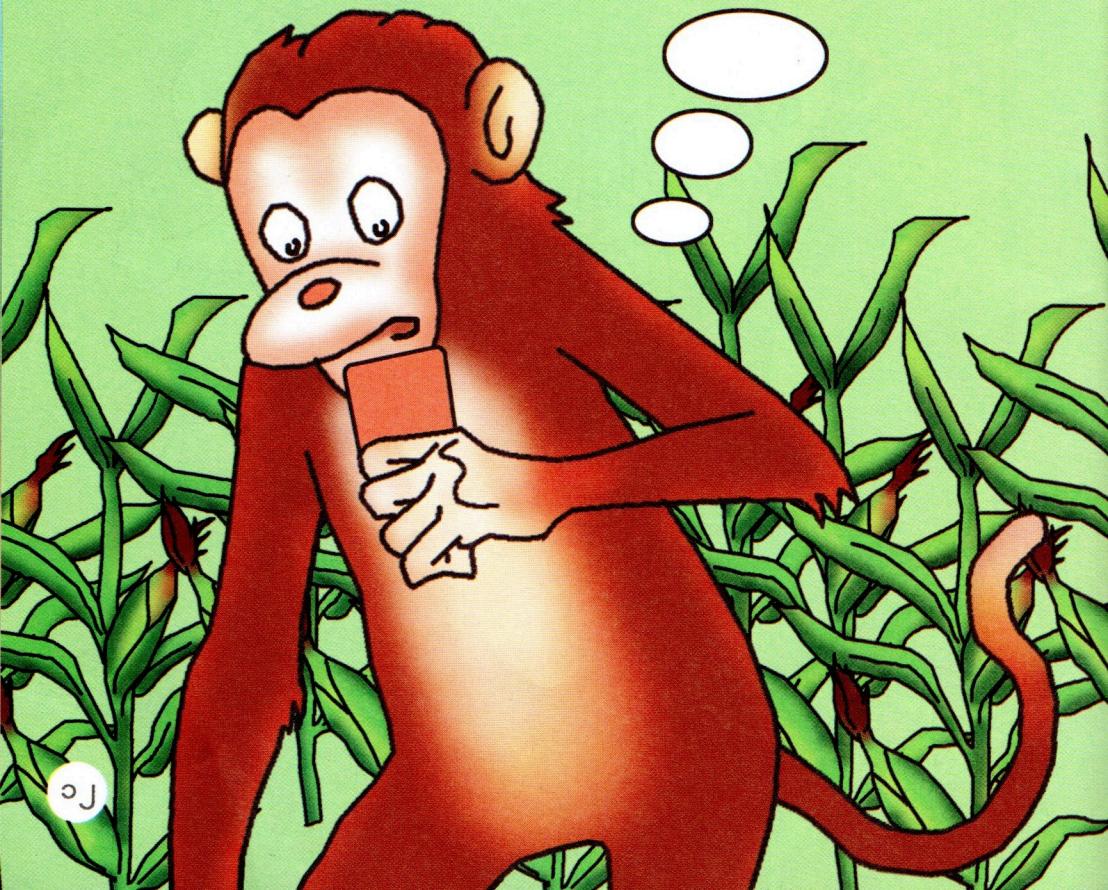
ဒေါ်ဝက်ကြီးက 'မင်းရဲ့ ပစ္စည်းလေးကဘာလဲ၊ မင်းရဲ့ ပစ္စည်းလေးက
ကောင်းလား၊ စားလို့ကောရသလား'လို့ မျှောက်ညီလေးကို မေးတယ်။
မျှောက်ညီလေးက 'ကျွန်တော့ ရဲ့ ပစ္စည်းလေးက စားလို့မရပါဘူး။
ဒါပေမယ့် အရမ်းကိုလုပါတယ်၊ ရော့ ဒီမှာကြည့်ပါလား'ဆုံးဖြီး အဲဒီ
ပစ္စည်းလေးကို ဒေါ်ဝက်ကြီးရွှေ့ ထောင်ပြလိုက်ပြန်တယ်။

ဒေဝါဝက်ကြီးက 'အို... အို... ဒီအထဲမှာ တော်တော်ရှပ်ဆိုးတဲ့
အကောင်တစ်ကောင်ပါလား၊ မင်းတော်တော်ဆိုးတဲ့ မျောက်ပဲလို့
ဒေါသတကြီးပြောပြီး တောထဲသို့ထွက်သွားတယ်။

မျောက်ညီလေးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို သူ့မျောက်နှာရွှေ၊ ယူကြည့်လိုက်
ပါတယ။ ‘လှတဲ့အရာပါ၊ လှတဲ့ပစ္စည်းလေးပါ၊ လှပါတယ’လို့ သူပြော
လိုက်ပြန်တယ။ ‘ဒီအထဲမှာ ရုပ်ဆိုးတဲ့ အကောင်လည်းမရှိပါဘူး . . .
ဘာလို့ ဒေါ်ဝက်ကြီးက ဒေါသဖြစ်ရတာလ’လို့ မျောက်ညီလေးက
တွေးမိပါတယ။

ပုံတဲ့အရာပါ၊
ပုံတဲ့ပစ္စည်းလေးပါ၊
ပုံပါတယ ---

ဂါး-ဂါး-

တွေးနေတုန်းမှာပဲ 'ဂါး... ဂါး'ဆိုတဲ့ အသံကျယ်ဖြိုးနဲ့အတူ ကျားကြီး
ကို ချွေကျားကို တွေ့တယ်။ ကို ချွေကျားက ဟိန်းဟောက်သံနဲ့အတူ
'မင်းလက်ထဲက ဘာပစ္စည်းလဲ၊ ပေးစမ်း ပေးစမ်း၊ ငါ့ကိုပေးစမ်း၊ မပေးရင်
မင်းကို ကိုက်စားလိုက်မှာနော်'လို့ ပြောတယ်။

ကျားကြီးရဲ့ အသံနဲ့မျက်နှာက သိပ်ကြောက်ဖို့ကောင်းတာပဲ။ အဲဒါနဲ့
မျာက်ညီလေးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ကိုချွေကျားရဲ့ မျက်နှာရေ့
ထောင်ပြလိုက်တယ်။ ‘အို... အို... ဒီအထဲမှာ ဘယ်လို့
မျက်နှာကြီးလဲ။ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တာ’လို့ ပြောပြီး ကျားကြီးက
ထွက်ပြေးသွားပြန်တယ်။

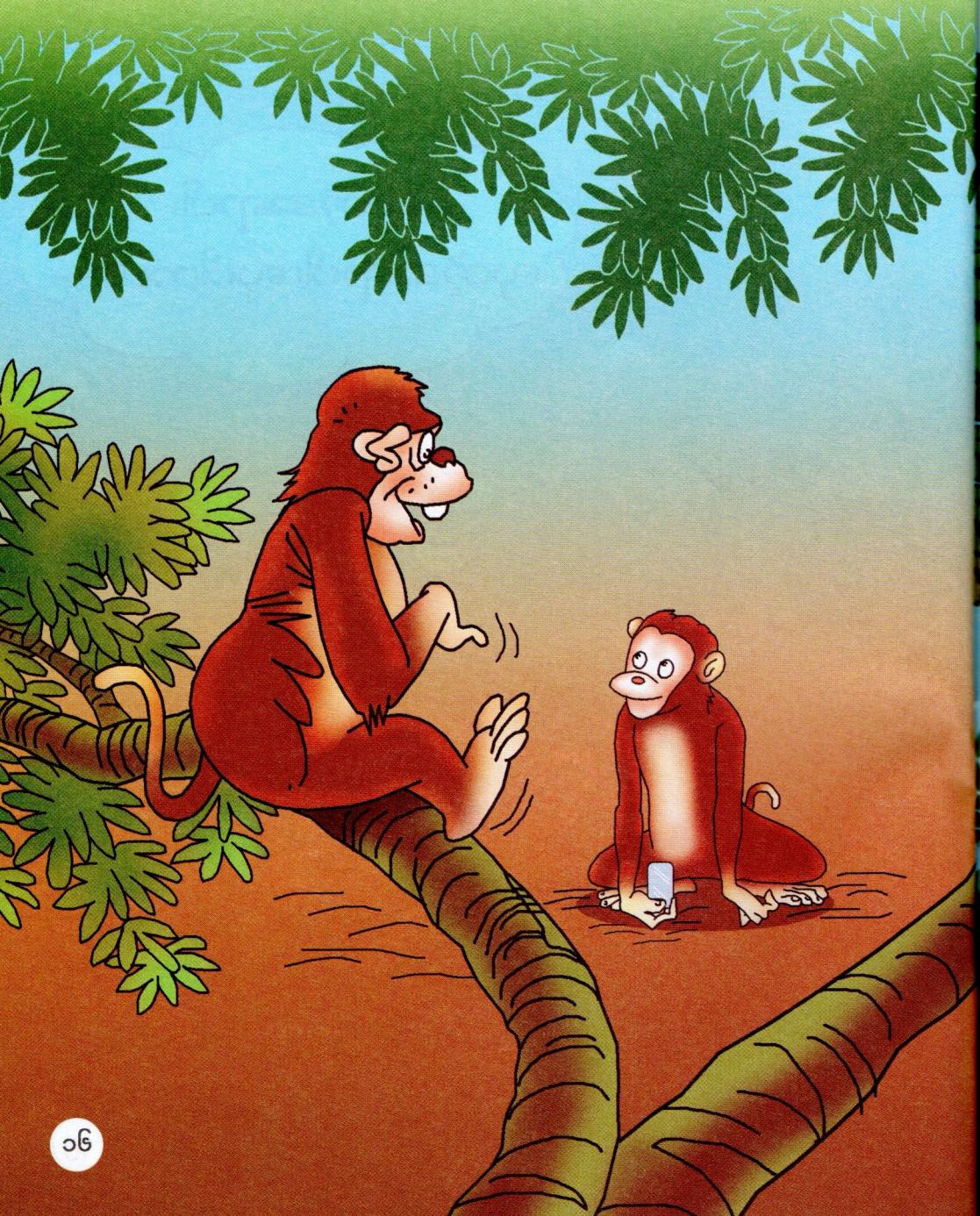

မျောက်ညီလေးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို သူမျောက်နှာရွှေ ယူကြည့်လိုက်
ပါတယ်။ ‘လှတဲ့အရာပါ၊ လှတဲ့အရာပါ၊ လှပါတယ်’လို့ မျောက်ညီလေး
က ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အကောင်လည်း
မရှိပါဘူး။ ‘ဘာလို့ ကျားကြီးကကြောက်ပြီး ထွက်ပြောရတာလဲ’လို့
မျောက်ညီလေးက တွေးမိတယ်။

လျတဲ့အရာပါ၊
လျတဲ့အရာပါ၊ လျပါတယ်--

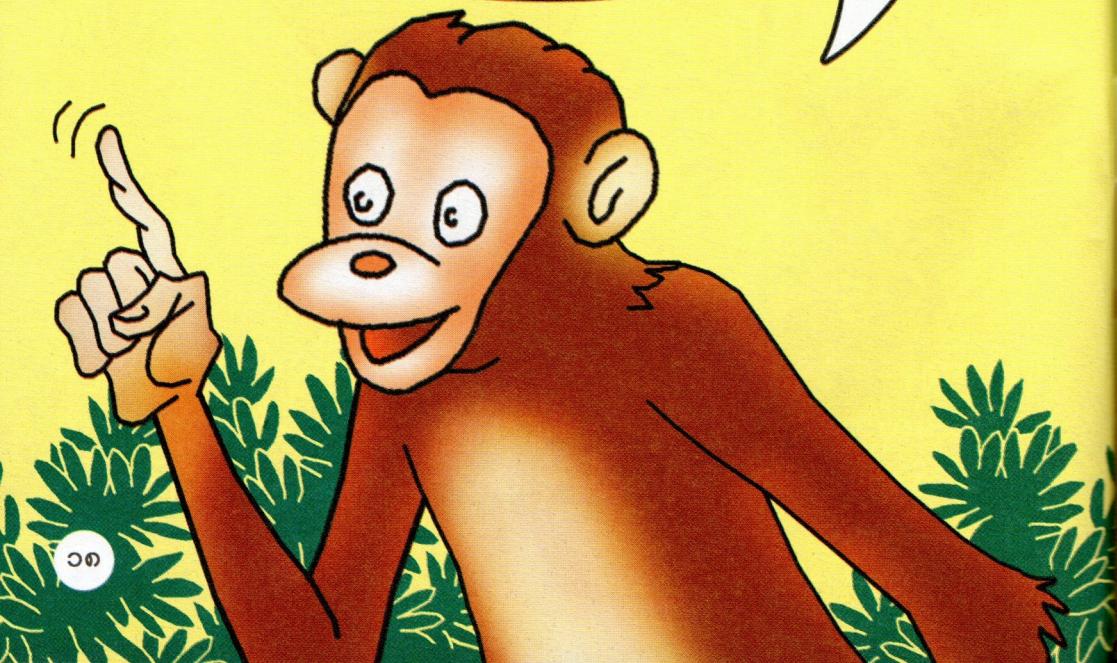
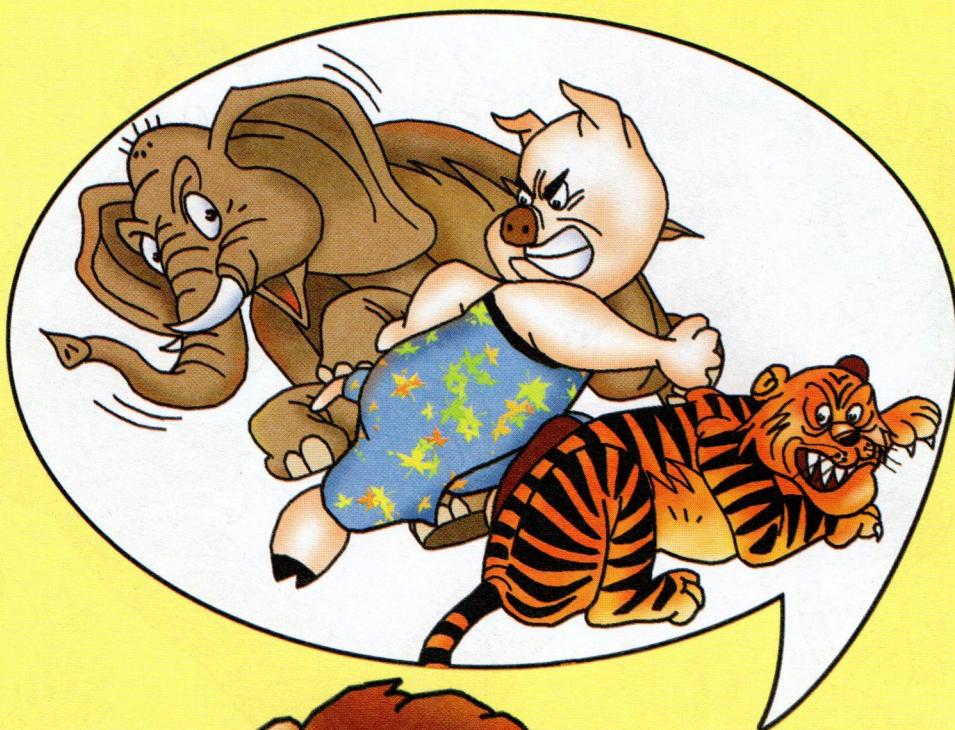
နောက်ဆုံးတော့ မျောက်ညိုလေးက သူနေထိုင်ရာ သစ်ပင်ဆီကို
ပြန်ခဲ့တယ်။ သစ်ပင်ပေါ်မှာ မျောက်အိုကြီး ဖိုးပိုကို တွေ့ရတယ်။

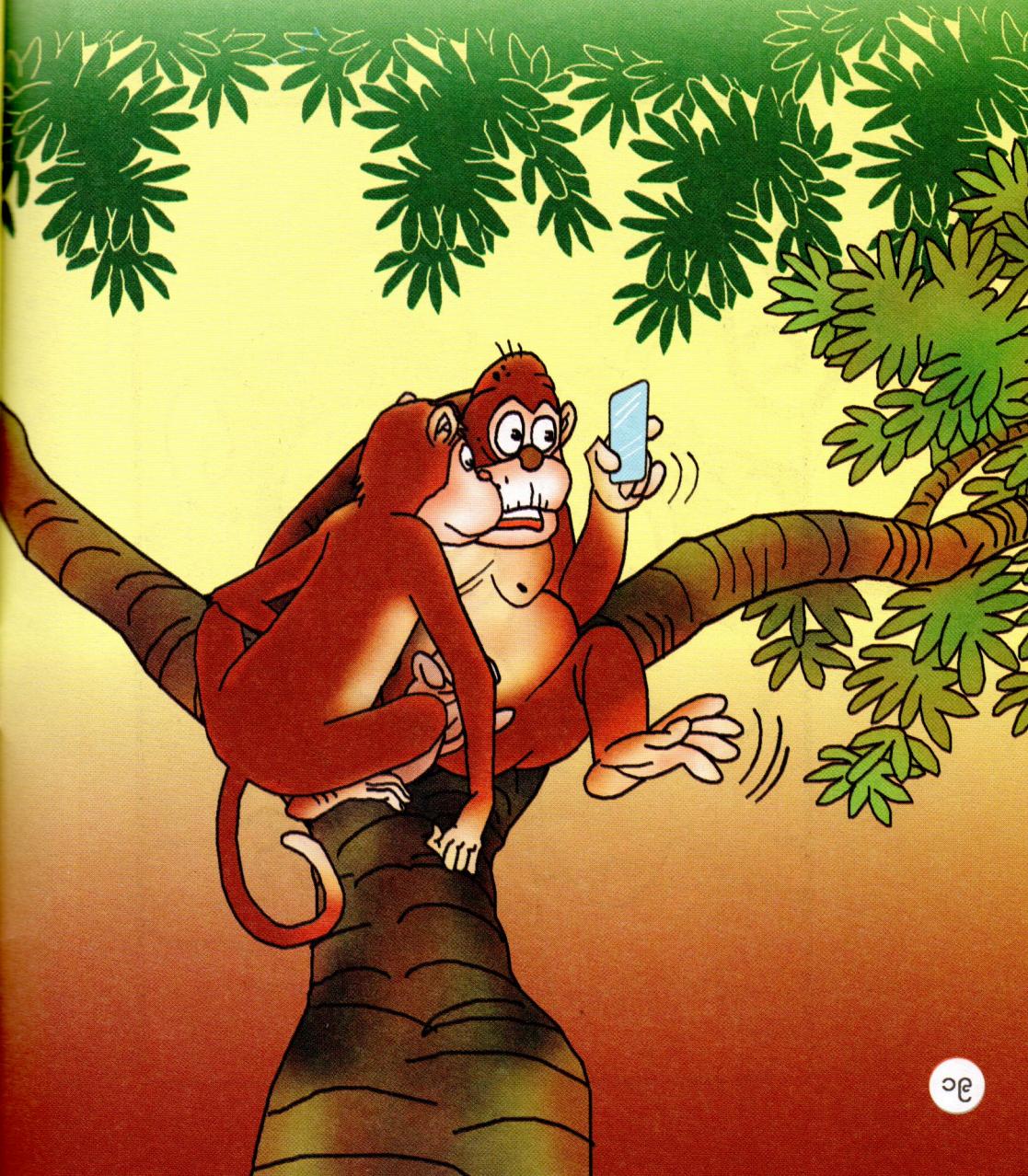

‘ဖိုးပို့ ကျွန်တော်ရဲ၊ လက်ထဲက ပစ္စည်းလေးကို ကြည့်ပါအေး၊ ဒီပစ္စည်း
လေးက မလှဘူးလား’”လို ပြောဖြီး မောက်ညိုလေးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို
ဖိုးပို့ မျက်နှာရွှေ၊ ချုပြလိုက်တယ်။ ဖိုးပို့က အဲဒီပစ္စည်းလေးကိုကြည့်ပြီး
ဘာမှမပြောဘူး။

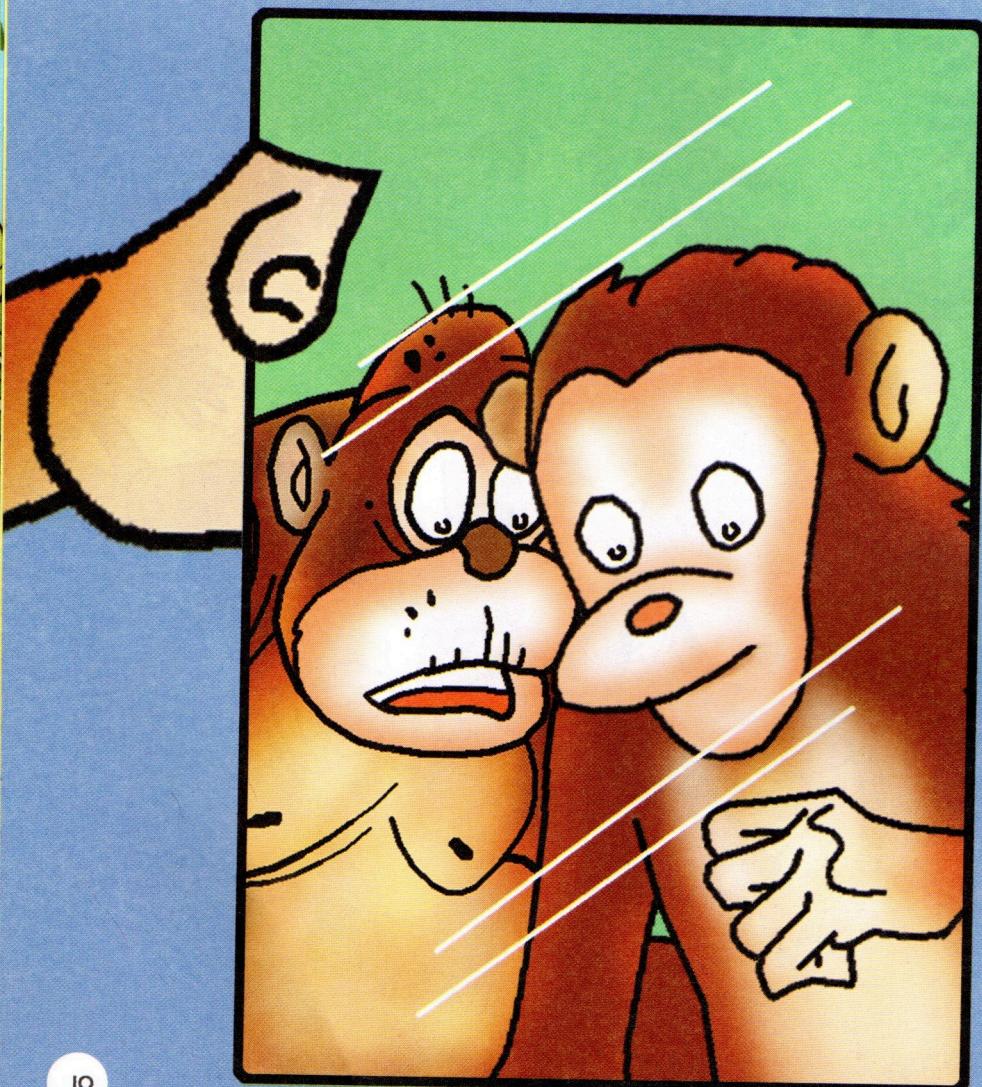
မျောက်ညီလေးက ဖိုးပိုကို ဆင်ကြီးက စိတ်ဆိုးရတာ ဘူးကြောင့်လဲ။
ဝက်ကြီးက စိတ်ဆိုးရတာ ဘူးကြောင့်လဲ။ ကျားကြီးက စိတ်ဆိုးရတာ
ဘာကြောင့်လဲလို့မေးတယ်။

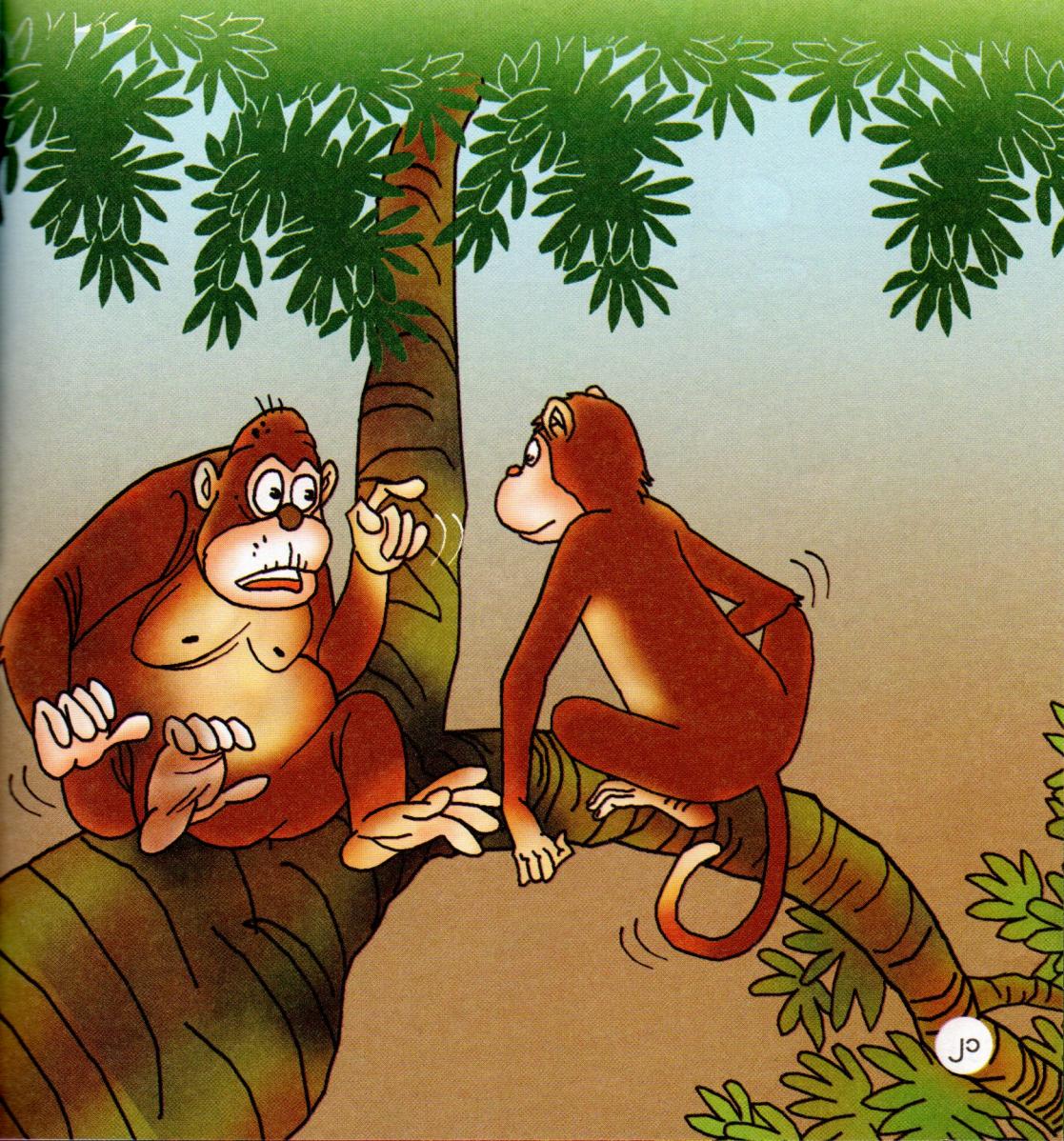
အသက်ကြီးတဲ့ဖို့ပိုက သေချာစဉ်းစားပြီးတော့ ‘ဒီမှာကြည့်စမ်းများက်ည့်လေး’ လို့ ပြောပြီး သူရဲ့ပို့ခေါင်းနဲ့များက်ညိုရဲ့ ပို့ခေါင်းကို ပူးကပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ဦးရဲ့မျက်နှာရွှေမှာ အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ထောင်ပြ လိုက်တယ်။

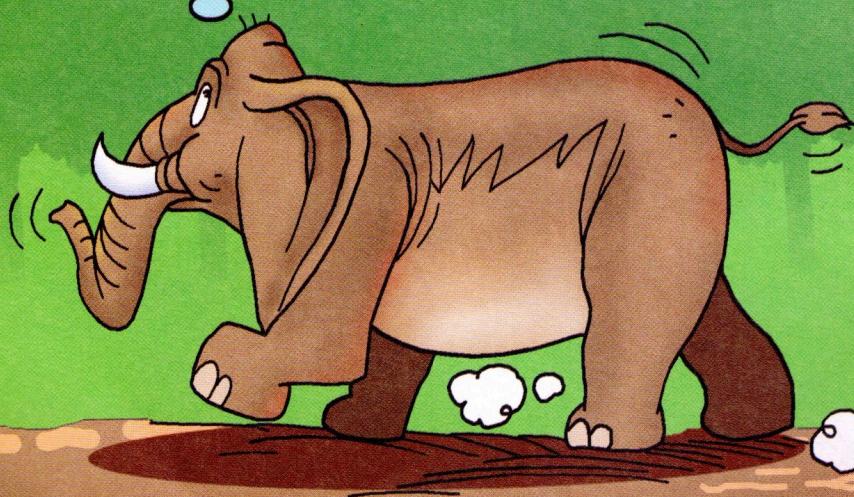
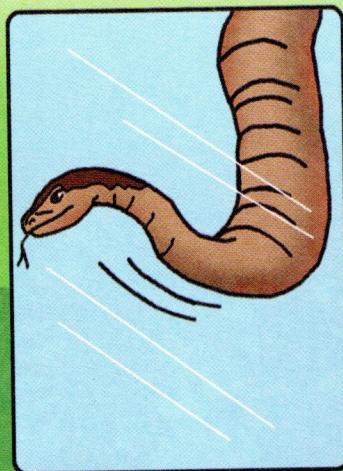
မျောက်ညီလေးက အဲဒီပစ္စည်းလေးပေါ်မှာ မျောက်နှစ်ကောင်ရဲ့ မျက်နှာ
ကိုတွေ့တယ်။ ‘ဒါကမှန်ပဲ’လို့ ဖိုးပိုက ပြောပြလိုက်တယ်။

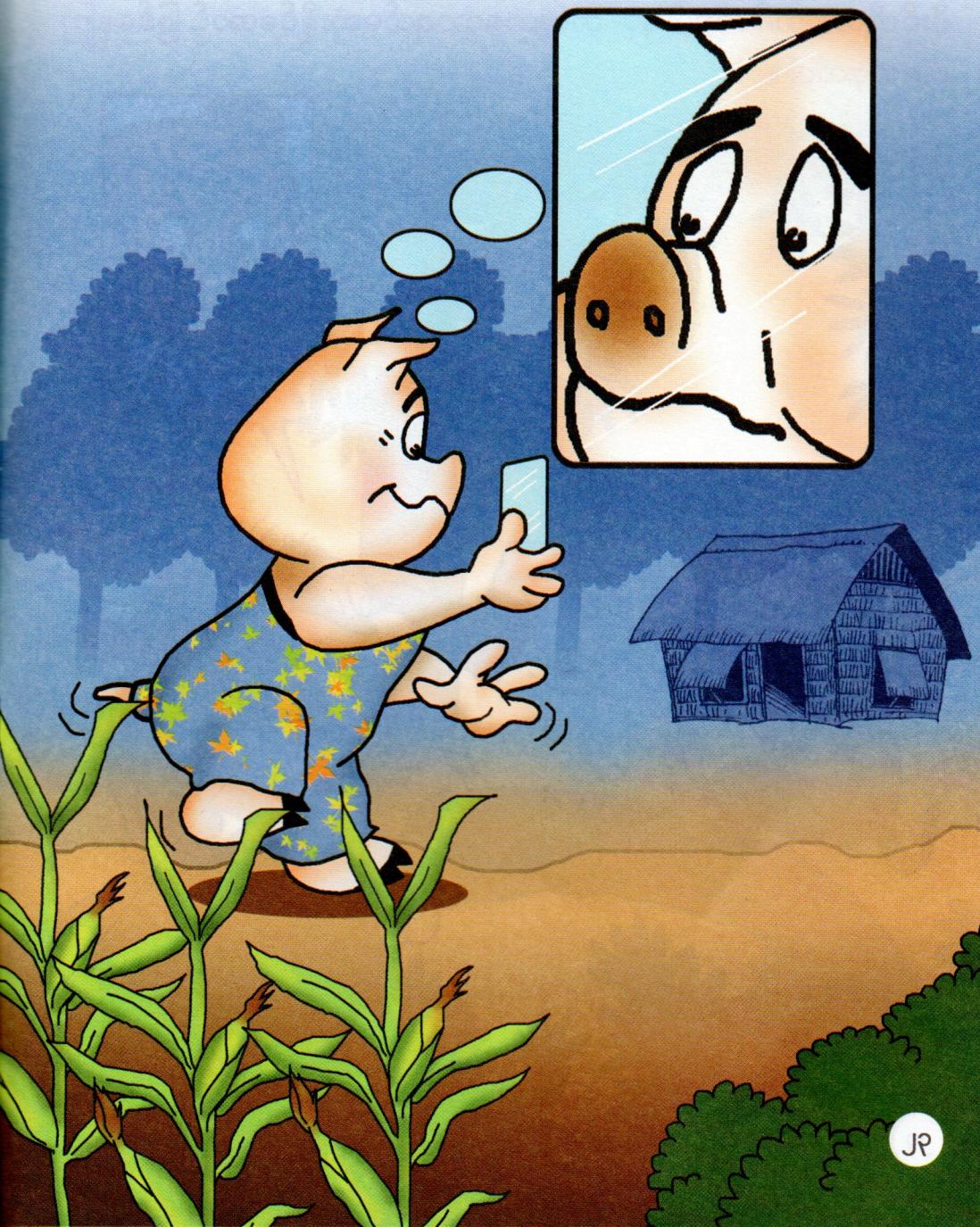
‘မင်းက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ မင်းရဲ့မျက်နှာကို တွေ့ရ မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတွေ့ရတဲ့အရာက လုပတဲ့အရာ ဖြစ်နေတာပေါ့’လို့ ဖိုးပိုက ပြောပြတယ်။

‘ဆင်ကြီးက အဲဖီပစ္စည်းလေးကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူရဲ့နှာမောင်းကို
တွေ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူတွေ့ရတဲ့အရာက မြှုတစ်ကောင်ဖြစ်နေတာ
ပေါ့’လို့ ဖိုးပိုက ပြောလိုက်တယ်။

ဒေဝက်ကြီးက အဲဖီပစ္စည်းကို ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ သူရဲ့ရှုပ်ဆိုးတဲ့
မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူက ဒေါသဖြစ်နေတာပေါ့။

‘ကျားကြီးက အဲဒီပစ္စည်းလေးကို ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါ သူရဲ့ရှင်ဆိုးတဲ့ မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဒါကြောင့် သူက အရမ်းကြောက်လန့် သွားတာပေါ့လို ဖိုးပိုးပိုးက ရှင်းပြတယ်။ ဒီလိုပြောရင်း မျာက်ညီလေးနဲ့ ဖိုးပိုးတို့ဟာ သစ်ပင်ပေါ်မှာ တသောသောရယ်မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါတော့တယ်။

